

ζομεν αὐτό, καθὼς καὶ τὴν ῥίνα, μὲ ἐν μαντήλιον, ἔλκομεν πρὸς τὰ ἔξω τὴν γλῶσσαν του καὶ τὴν κρατοῦμεν εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε δεδεμένην διὰ τινος ταινίας, ὡς παρίσταται ἐπὶ τῶν ἡμετέρων εἰκόνων, ἢ ὠθοῦμεν τὴν σιαγῶνα πρὸς τὰ ἐμπρός.

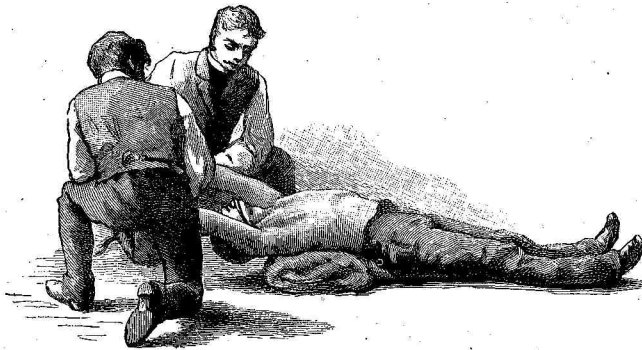
4) Διὰ νὰ προκαλέσωμεν *προαιρετικὰς* ἀναπνευστικὰς κινήσεις, ἐρεθίζομεν ἀμέσως τοὺς ῥιθῶνας μὲ ταμβάκον ἢ μὲ ὄσφραντήριον ἄλλας, ἢ γαργαλίζομεν τὸν λάρυγγα δι' ἐνὸς πτεροῦ, τρίβομεν δυνατὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στήθος καὶ ῥαντίζομεν αὐτὰ ἐναλλάξ μὲ ψυχρὸν ἢ θερμὸν ὕδωρ, καὶ τύπτομεν ἰσχυρῶς τὸ στήθος μὲ ὑγρὸν τι ὑφασμα.

5) Ἀλλὰ μὲ τὰ μέσα ταῦτα δὲν ἐπιφέρωσιν ἀμέσως ἀναπνευστικὰς κινήσεις, πρέπει, τὰ χίστα νὰ προβῶμεν εἰς τὴν τεχνητὴν ἀναπνοήν.

Ὅπως κατὰ τὴν φυσικὴν ἀναπνοὴν ὁ θώραξ τοῦ στήθους διαστέλλεται καὶ συστέλλεται ἐναλλάξ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν μυῶνων, οὕτω καὶ κατὰ τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν ἐπιτυγχάνομεν διὰ τεχνητῶν μέσων ἥτοι δι' ἐξωτερικῆς ἐπενεργείας τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα, τὴν διαστολὴν καὶ συστολὴν τοῦ θώρακος, ἵνα ὁ ἀὴρ εἰσδύῃ εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἐκρῇ ἐξ αὐτῶν ἐναλλάξ.

Ἡ τεχνητὴ αὕτη ἀναπνοὴ δύναται κατὰ διαφόρους τρόπους νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀλλ' ἡ ἀπλουστερά μέθοδος εἶνε ἡ διὰ τῶν ἡμετέρων εἰκόνων δηλουμένη, ἣν ἐξηγοῦμεν ἐνταῦθα διὰ βραχείων.

Ἐξαπλόνομεν τὸν πνιγμένον ὑπτίον (τὰνάσκελα) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ὑψώνομεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος του διὰ τινος ἐνδύματος τὸ ὁποῖον θέτομεν διπλωμένον ὑπὸ τὴν ῥάχιν του (ὡς παρίσταται ἐπὶ τῶν εἰκόνων). Ἐπειτα λαμβάνομεν τοὺς βραχίονάς του ὑπεράνω τῶν ἀγκῶνων, ἔλκομεν αὐτοὺς ἐλαφρῶς καὶ ἰσομέτρως μέχρις οὗ ἀνατείνομεν αὐτοὺς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ κρατοῦμεν αὐτοὺς ἀκινήτους ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα τῆς ὥρας. Τοιοῦτοτρόπως ὁ θώραξ τοῦ στήθους ἐκτείνεται ἥτοι διαστέλλεται καὶ ὁ ἀὴρ εἰσρμᾷ εἰς τοὺς πνεύμονάς του (ἴδε

Σχῆμα 3.

εἰκόνα 1). Μετὰ ταῦτα ὠθοῦμεν τοὺς βραχίονας πάλιν πρὸς τὸ στήθος καὶ κρατοῦμεν αὐτοὺς ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα στερεῶς εἰς τὰ πλάγια τοῦ θώρακος (ὡς παρίσταται ἡ εἰκόνα 2). Τοιοῦτοτρόπως ἐξέρχεται ὁ ἀὴρ ἐκ τῶν πνευμόνων. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ δύο ἀνδρῶν (ὡς ἐν σχ. 3). Τὰς δύο ταύτας κινήσεις ἐκτελοῦμεν ἐναλλάξ 15 φορές περίπου κατὰ τὸ πρωτόλεπτον, καὶ ἐξακολουθοῦμεν αὐτὰς μετὰ προσοχῆς καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, μέχρις οὗ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ πνιγμένος ἀρχίζει νὰ ἀναπνέῃ ἀφ' ἑαυτοῦ. Τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀναπνοὴν δεικνύει ἡμῖν ἡ αἰφνιδιαία ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου: Τὸ ὠχρὸν γίνεται ἐρυθρὸν καὶ τὰνά-παλιν. Τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν, ὡς περιεγράψαμεν αὐτὴν ἀνωτέρω καὶ ὡς παρίσταται ἐπὶ τῶν εἰκόνων, πρέπει νὰ ἐξακο-

λουθῶμεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μέχρις οὗ ἔλθῃ ὁ ἱατρός, ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Μόλις δὲ μετὰ πολλῶν ὥρῶν μάλιστα πειράματα, δυνάμεθα νὰ ἐγκολίπομεν τὰς προσπάθειάς ἡμῶν μὲ ἥσυχον συνείδησιν. — Ἄν αἱ προσπάθειαι ἡμῶν στεφθῶσι μὲ τὴν ποδομένην ἐπιτυχίαν, ἅμα ὡς ἴδωμεν τὸν δυστυχῆ ἀναπνέοντα ἀφ' ἑαυτοῦ, παύομεν τὴν τεχνητὴν ἀναπνοήν. Ἀμέσως δὲ καλύπτομεν τὸ σῶμά του μὲ

στεγνὰ ἐνδύματα ἢ ἐφαπλώματα, τρίβομεν τὰ μέλη του ἰσχυρῶς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἔπειτα μεταφέρομεν τὸν ἀναζωογονηθέντα εἰς θερμὴν τινα κλίνην, τὸν καλύπτομεν μὲ μάλλινα ὑφάσματα (φλανέλλας) καὶ θέτομεν θερμὰς φιάλας ἐπὶ τὸν στόμαχον, ὑπὸ τὰς μασχάλας, μετὰξὺ τῶν μηρῶν καὶ εἰς τὰ πέλματα τῶν ποδῶν, ὅπως ἀποδώσωμεν εἰς τὸ σῶμα τὴν ἀπολεσθεῖσαν θερμότητα καὶ ὑποβοηθήσωμεν τὴν ἐνέργειαν τῆς καρδίας.

Ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἀναλάβῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὰς δυνάμεις του, ὥστε νὰ δύναται νὰ καταπίνῃ, τότε μόλις εἰμποροῦμεν νὰ τῷ δώσωμεν μὲ μικρὸν τι κοχλιάριον τοῦ καφῆ θερμὸν ὕδωρ, καφέν, τσίον, θερμὸν οἶνον ἢ ἄλλο τι ἐνδυναμωτικὸν ποτὸν εἰς μικρὰς ποσότητας.

Μέχρις οὗ ὁ ἀσθενὴς ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὴν ὑγείαν του, ἡ ἱατρικὴ βοήθεια δὲν πρέπει νὰ λείψῃ.

ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟΝ.

Τὸ βραδυπώτων εἴτε ἀλεξιπτώτων εἶνε μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων ἐφευρέσεων, αἵτινες πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐφευρεθεῖσαι, εἴτα δὲ διὰ διαφόρους λόγους ἐπὶ μακρότατον χρόνον λησμονηθεῖσαι, μόλις κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἔτυχε νὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ τελειοποιηθῶσιν ὑπὸ μεταγενεστέρων ἐρευνητῶν καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦνται ἤδη ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς ὕλως νέαι. Ὁ πρῶτος περιγράφας καὶ ἰχνογραφῆσας τὸ σχέδιον τοῦ βραδυπτώτου ἦτο ὁ περικλητὸς Λεονάρδος Βίνκιος (Leonardo da Vinci). Ἐκατὸν ἔτη μετὰ τοῦτον ὁ Βενετὸς ἀρχιτέκτων Φαῦστος Ουεράντζιος (Fausto Veranzio) ὑπεκίνησεν ἐκ νέου τὸ ζήτημα τῆς κατασκευῆς ἀλεξιπτώτου, ἀλλὰ τὰ σχέδια αὐτοῦ ἔμειναν ἀνεκτέλεστα.

Ἀφ' οὗ ὁμοῦ ἐφευρέθη τὸ ἀερόστατον, τῆς ἀνάγκης τοῦ βραδυπτώτου γενομένης μάλλον ἐπαισθητῆς, ἤρξαντο περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος νὰ σκέπτονται καὶ περὶ τῆς κατασκευῆς τοιοῦτου μηχανήματος σπουδαιότερον καὶ συντονώτερον· ἀφοῦ μάλιστα ἐγένετο γνωστὸν ἐν τῷ μετὰξὺ χρόνῳ ὅτι καὶ ἐν Σινικῇ μετεχειρίζοντο οἱ θαυματοποιοὶ διὰ τὴν κατάβασιν αὐτῶν ἀπὸ ὑψηλοτάτων πύργων ὁμοίας συσκευάς, αἵτινες ἴσως θὰ ἠδύναντο νὰ φανῶσι σωτήριοι ἐν ἐκρηγνυμέναις πυρκαϊαῖς. Τὸ πρῶτον κινδυνῶδες πείραμα ἐξετέλεσεν ἐν Μομπελλιέρῳ ὁ Σεβαστιανὸς Λεονορμάνδος, ὅστις ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας του κατήλθεν εἰς τὴν ὁδὸν κρατούμενος ἀπὸ ἀναπεπταμένου ἀλεξιβροχίου, ὅπερ

προηγούμενως ἐξησφάλισεν ἀπὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἀνατροπῆς. Τοιαῦτα πειράματα δι' ἀπλουστάτων ἀλεξιβροχίων ἐξηκολούθησαν νὰ γίνωνται πολλά, ἀλλ' ἀντὶ ἀνθρώπων ἐξηρωτῶντο ἀπὸ τῶν ἐπικινδύνων τούτων ἀλεξιπτῶν ζῶα, μέχρις οὗ τέλος ἐν ἔτει 1797 ὁ Γάλλος Jacques Garnerin ἐφευρε τελειότερόν τι ἀλεξιπτῶν. Ὁ τολμηρὸς οὗτος ἀνὴρ ἐπῆδησεν ἐκ τοῦ ἀεροστάτου ἀπὸ ὕψους 1000 μέτρ. τῇ 22. Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1797 ἐν Παρίσις καὶ κατήλθεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σώος καὶ ἀκέραιος. Τὸ τόλμημα τοῦτο τοῦ Γαρνερίνου ἔμεινε μέχρι τοῦ νῦν ἀνυπέρβλητον ἴσως, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀλεξιπτῶν του ἐλαχίστας ἔλαβεν ἔκτοτε οὐσιώδεις τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις· εἶχε τὸ σχῆμα σφαιροειδοῦς σκούφου, τοῦ ὁποῦ ἡ μεγίστη διάμετρος ἦτο 7,8 μέτρων, δὲν ἐστερεῖτο δὲ καὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς ὀπῆς, δι' ἧς ἐξήρχετο ὁ συμπιεζόμενος ἀήρ, καὶ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἥρωες τῆς ῥεκλάμας κατὰ τὸν 19 αἰῶνα διεκήρυξαν ὡς ἰδίαν αὐτῶν ἐφεύρεσιν.

Τὸ ἀλεξιπτῶν ἐξέπεσε κατόπιν τῆς ὑπολήψεως καὶ ἐμπιστοσύνης, ἧς ἀπήλασε πρότερον, ἐξ αἰτίας μιᾶς „βελτιώσεως“, ἣν ἠθέλησε νὰ ἐπενέγκῃ εἰς αὐτὸ ὁ Ἄγγλος σοφὸς Cayley, ὁ ἐφευρέτης τῆς πτητικῆς εἴτε ἐναερίου ἐλικος (ἴδ. Κλειῶ τόμ. II, σελ. 140).

Τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου τούτου „τελειοποιηθὲν“ ἀλεξιπτῶν μετεχειρίσθη ἕτερός τις ῥιψοκίνδυνος Ἀγγλος ὀνόματι Cocking, ὅπως κατέλθῃ δι' αὐτοῦ ἀπὸ ὕψους

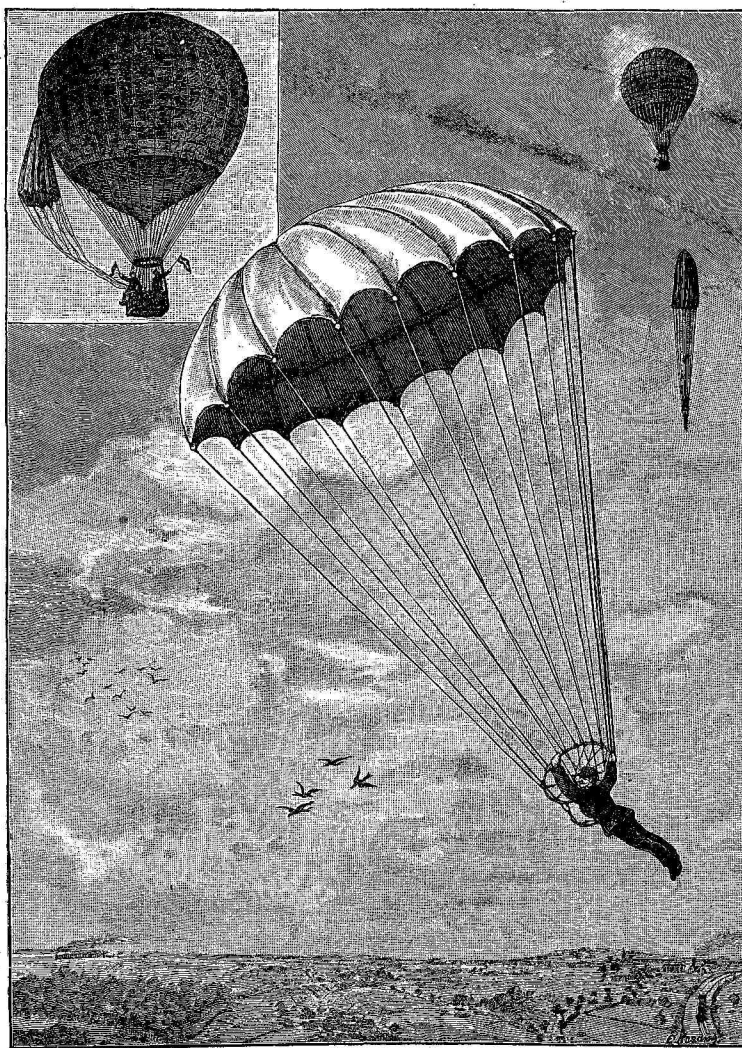
1200 μέτρων ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους. Τῇ 22. Σεπτεμβρίου 1836 ὁ ἀεροπόρος Green, συμπαραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν δυστυχῆ Cocking, ἀνῆλθε διὰ τοῦ ἀεροστάτου του εἰς τὸ αἰθέριον ἐκεῖνο ὕψος, ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ Bauxhall ἐν Λονδίῳ. Ὅτε τὸ ἀερόστατον ἀφίκετο εἰς τὸ ἀνωτέρω ὁρισθὲν ὕψος τῶν 1200 μέτρων, ὁ Cocking ἐρρίφθη ἀπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ νέου ἀλεξιπτῶν, ἀλλὰ τὸ ἀλεξιπτῶν τοῦτο ἐλειτούργει κακῶς, καὶ ὁ δυστυχὴς Cocking κατέπεσε ροιζῶν διὰ τοῦ ἀέρος καὶ κατασυνετρίβη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. — Μόλις μετὰ μακρότατον χρόνον, ἐπανεληφθήσαν τὰ διὰ τοῦ ἀλεξιπτῶν πειράματα, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς μεταγενεστέρας τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις τοῦ ἀλεξιπτῶν διετηρήθη κατ' οὐσίαν πιστῶς τὸ πρότυπον τοῦ Γαρνερίνου. Σήμερον ἐν Ἀμερικῇ τὰ πειράματα ταῦτα κατέστησαν τοῦ συρμοῦ, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ

ἀεροπόροι περιοδεύουσι καὶ τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλουπόλεις παρέχοντες τοιαῦτα θεάματα πρὸς τέρψιν τῶν φιλοθεαμόνων.

Τὸ ἀλεξιπτῶν τοῦ ἀεροναύτου Leroux ἔτυχεν ἐσχάτως καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτεύουσῃ πληρεστάτης ἐκτιμῆσεως καὶ ἐπιδοκιμασίας ἐκ μέρους τῶν γερμανικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν. Ἐν τῷ ἐπαυλίῳ τοῦ ἀεροναυτικοῦ τμήματος ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Tempelhof ἐπληρώθη φωταερίου τὸ μεταξωτὸν ἀερόστατον τοῦ Leroux, ὅπερ εἶχεν ὕψος 11 ἕως 12 μέτρων καὶ χωρητικότητά 700 περίπου κυβικῶν μέτρων, καὶ ἡτοιμά-

σθη πρὸς τὴν ἀνάβασιν. Τὸ ἀλεξιπτῶν ἦτο στερεῶς προσηρτημένον παρὰ τῷ πλευρῷ τοῦ ἀεροστάτου, ὁποῦν ἡ δύνατο εὐκόλως ν' ἀπολυθῇ δι' ἀπλοῦ τινος μηχανισμοῦ. Τὸ ἀερόστατον ἀνῆλθε μέχρι χιλίων καὶ ἐπέκεινα μέτρων ὕψους, οἱ δὲ θεαταὶ διέκρινον διὰ μικρῶν ἀλλ' ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων τὸν ἀεροναύτην ἐτοιμαζόμενον πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἀλεξιπτῶν κατὰβασιν. Εἶδον αὐτὸν λύοντα τὸ ἀλεξιπτῶν καὶ αὐτοστιγμὴ κατερχόμενον μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε ἐνόμισαν ὅτι θὰ κατακρημνισθῇ μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἀλλὰ μετὰ δύο δευτερόλεπτα τὸ βραδυπτῶν ἀνεπετάσθη, ἐπληρώθη ἀέρος καὶ ἤρχισεν αἰωρούμενον νὰ καταβαίνει ἡσυχῶς καὶ βραδέως. Μετ' ὀλίγον ὁ Leroux εὐρέθη ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους. Τὸ πείραμα ἐπέτυχεν.

Ἡ διὰ τοῦ ἀεροστάτου ἀνάβασις καὶ ἡ ἐντεῦθεν κατάπτωσις διὰ τοῦ βραδυπτῶν ἐπανεληφθῇ πολλάκις ἐν Βερολίῳ καὶ πάντοτε ἐπέτυχεν. Ἡ ἡμέτέρα εἰκὼν παριστᾷ ἐν τῇ ἄνω ἀριστερᾷ γωνίᾳ τὸ ἀνερχόμενον ἀερόστατον μετὰ τοῦ πλαγίως προσηρτημένου ἀλεξιπτῶν. Ἐν τῇ λέμβῳ τοῦ ἀεροστάτου ἐκάθισε παρὰ τῷ ἀεροναύτῃ Leroux ὁ συνεταῖρος τούτου Loyal, ὅστις μετὰ τὴν διὰ τοῦ βραδυπτῶν κατὰβασιν τοῦ ἀεροναύτου παρέμεινεν ἐν τῇ λέμβῳ ἵνα κατέλθῃ βραδύτερον μετὰ τοῦ ἀεροστάτου εἰς οἰονδήποτε μέρος τῆς ἑρᾶς εἴτε τῆς θαλάσσης. Πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ἡμετέρας εἰκόνος φαίνεται τὸ ἀλεξιπτῶν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου καταπίπτον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνος παρίσταται τὸ ἀλεξιπτῶν δύο περίπου δευτερόλεπτα μετὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, πεπληρωμένον ἤδη ἀέρος καὶ βραδέως κατερχόμενον.

Τὰ πρῶτα αὐτοῦ πειράματα διὰ τοῦ βραδυπώτου ἐποιήσατο ὁ Leroux ἐν Νέα Ὑόρκη, καταπίπτων ἀπὸ τῶν στεγῶν ὑψηλοτάτων οἰκιῶν μὲ ἐξ καὶ ἐπτὰ ὀροφάς, ὅπως δοκιμάσῃ, ἂν τὸ ἀλεξίπτωτον ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοῖται

πρὸς σωτηρίαν τῶν κινδυνευόντων ἐν ἐκρηγνυμέναις πυρκαϊαῖς. Ἄν τὰ σημερινὰ αὐτοῦ τολμηρὰ πειράματα θὰ φέρωσι πρακτικώτερα ἀποτελέσματα, μένει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀδηλον.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

Ὁ Ἀδριανὸς ἐμάντευσεν, ὡς φαίνεται, ἡ καὶ ἐπληροφωρήθη κρυφίως παρὰ τινος ἄλλου τὴν παρουσίαν τῆς Ἀγγλίδος, καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην, ἣν ἐδείκνυσεν ἡ Μις Ῥόζα πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του. Ἡ μήτηρ λοιπὸν παρεκάλεσε θερμῶς, εἰ καὶ μετὰ τινος δειλίας, τὴν Ἀγγλίδα, νὰ εἰσέλθῃ δι' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ ἀσθενής. Ἡ Ἀγγίς κατ' ἀρχὰς ἐφάνη δισταζούσα καὶ προφανῶς παλαιούσα πρὸς ἑαυτήν, οὐχ ἥττον ὅμως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν σοβαρά, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ψυχρὰ καὶ ἀτάραχος. . . . Ἡ θεὰ τοῦ Ἀδριανοῦ προὔξενυσεν εἰς αὐτὴν ἐξ ἄπαντος λίαν ἀλγεινὸν συναίσθημα, διότι παρὰ τῷ οὐδῷ τῆς αἰθούσης ἐφάνη ταλαντευομένη, εὐθὺς ὅμως ἀναλαβοῦσα θάρρος ἐπλησίασε μάλιστα μετὰ τινος μειδιάματος πρὸς τὸν ἀσθενῆ καὶ ἤρχισεν ἀμέσως ἐλαφρὰν τινα καὶ εὐθυμον συνδιάλεξιν ἥτις μετ' ὀλίγον προσέλαβε γενικὸν χαρακτῆρα. Ἡ Ἀγγίς ἐγνώριζε τοσοῦτον ἐπιτυχῶς νὰ διευθύνῃ τὴν ὁμιλίαν, ὥστε ὁ Ἀδριανὸς ἔγεινε ζωηρὸς καὶ εὐθυμος, ὅτε δὲ ἡ Μις Ῥόζα ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν καὶ ἀπεμακρύνθη, ἡ μήτηρ ἥτις ἔμενεν ἔξω ἐγονυπέτησε σχεδὸν ἐνώπιόν της, τὴν εὐχαρίστησε θερμότατα διὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς τῆς ἐπισκέψεώς της καὶ τὴν καθικέτευσεν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ κάμνῃ αὐτὴν τὴν θυσίαν καὶ νὰ τοῖς παρασκευάζῃ μίαν ὥραν εὐχάριστον διὰ τῆς ἐπισκέψεώς της. Πραγματικῶς ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἔπασχε πολὺ ὀλιγώτερον καὶ ἐφαίνετο ἀναζωπυρηθεὶς ὑπὸ πνευματικοῦ τινος σπινθῆρος, ἐδείκνυε δὲ καὶ πρὸς τὴν Ἑλένην πολὺ περισσotέραν τρυφερότητα. Ὅστις ἤθελε τὸν παρατηρήσῃ, ὅτε ἦτο μόνος μετὰ τῆς Ἀγγλίδος καὶ τῆς Ἑλένης, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ, εἰς ποίαν ἐκ τῶν δύο περισσotέρον ἐκλινεν ἡ καρδιά του. Ἡ Ἑλένη δὲν ἦτο καθόλου ζηλότυπος. Δι' ἐκάστην στιγμὴν, ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἀφιέρωνεν εἰς τὴν Ἀγγλίδα, ἀπεζημίωκε κατόπιν τὴν Ἑλένην μὲ διπλάσιας ἐνδείξεως τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης του. Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε πλησίον του, ὅσκις δὲ αὕτη ἐξήρχετο τοῦ δωματίου, ἠρώτα περὶ αὐτῆς καὶ ἐπεμπεν ἀμέσως πρὸς ἀναζήτησίν της. . . Ὡμίλει πρὸς αὐτὴν πάντοτε χαριεντιζόμενος, καὶ ἡ Ἑλένη δὲ τῷ ἀπῆντα ὡσαύτως μὲ εὐθυμον καὶ φαιδρὸν ἦθος.

Ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τῆς Ἀγγλίδος ἐν τῇ ἐπαύλει εἶχε προξενήσῃ τόσῳ μεγάλῃν χαρὰν καὶ παρηγορίαν, ἐπεθύμουν ἤδη πάντες νὰ τὴν βλέπωσιν ἐνταῦθα συχνότερον, ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ προσεπάθει διὰ παντὸς εἶδους φιλοφροσύνης καὶ περιποιήσεως νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην της. Ἡ Ἑλένη, ἥτις εἶχεν ἤδη φιλικωτάτας σχέσεις πρὸς τὴν Μις Ῥόζαν, ἐπέμπετο πολλάκις ὅπως τὴν παρακαλέσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἡ θεὰ τοῦ ἀρρώστου θὰ ἦτο βεβαίως εἰς αὐτὴν λίαν δυσάρεστος, οὐχ ἥττον ὅμως ἡ Ἀγγίς, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζε νὰ ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψίν του,

ὑπεβάλλετο βραδύτερον μετὰ προθυμίας εἰς τὴν θυσίαν ταύτην. Ἐφερε πάντοτε μαζὶ τῆς βιβλία καὶ ἱερογραφίας, πρὸ πάντων δὲ τὸ ζωηρὸν πνεῦμά της, τὴν χαριστάτην ἐκείνην εὐτραπείαν, ἐν ἣ βαθεῖα θλίψις καὶ μετὰ τινος μελαγχολίας μεμιγμένη φαιδρότης καὶ εὐθυμία συνεκεράννυντο θαυμασίως. Ἡ συνδιάλεξις αὐτῆς οὐ μόνον παρὰ τῷ ἀσθενεῖ Ἀδριανῷ προὔκάλει νέους σπινθῆρας ἰδεῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλένης διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τῆς μητρὸς τὴν προσοχὴν ἐπεσπάτο, καὶ τὸν γηραλέον καθηγητὴν προσεῖλκυε καὶ αὐτὸν τὸν Μαριᾶνον κατέθειλγεν. Μετ' οὐ πολὺ αἱ περιπόθητοι ἐπισκέψεις τῆς Ἀγγλίδος ἐγένοντο σχεδὸν καθημεριναί. Καὶ ἡ Ἑλένη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτῆς, ἀλλ' ἔτρεχεν εἰς τὴν κατοικίαν της, ἔμενεν ἐπὶ τινα χρόνον, τὴν συνώδευεν εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ ὡμολόγει ἐν τῇ ἀπλότῃ τῆς καρδίας της, ὅτι ἡ Μις Ῥόζα ἦτο ἡ ἀρίστη αὐτῆς διδάσκαλος. Ὁ ποιητὴς ἐκάθητο συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου παρὰ τινι στρογγύλῃ τραπέζῃ, ὁπόθεν μετὰ δυσκολίας ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ. Τὸ ὥραϊον, ὡχρόν, ὑπὸ μελαίνης κόμης ὡς ἐν πλαισίῳ περιβαλλόμενον πρόσωπόν του εἶχεν ἰδανικόν τι χαρακτηριστικόν, τὸ ὁποῖον παρέχει μόνον ὁ προσεγγίζων θάνατος. Διὰ τοὺς συγγενεῖς του, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του εἶχε πάντοτε σχεδὸν μειδιάματι ἐπὶ τῶν χειλέων, τὸ δὲ μέτωπόν του ἦτο φαιδρὸν.

Παρὰ τῇ κεφαλῇ του ἐκάθητο κρατοῦσα ἐργόχειρόν τι ἡ μήτηρ του, οὐδέποτε σχεδὸν ἀπομακρυνομένη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔχουσα τὰ βλέμματα πάντοτε ἐστραμμένα πρὸς τὸν υἱόν, ὅπως προλαμβάνῃ πᾶν νεῦμά του, ὅπως μαντεύῃ πᾶσάν του ἐπιθυμίαν. Ἡ Μις Ῥόζα ἐκάθητο ἀντικρὺ τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ λεύκωμα ἢ τὰ βιβλία της. Ἐνίοτε ἐλάμβανε τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ ἱερογράφει ἐλευθέρως, πρὸς διασκέδασιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπὶ τεμαχίου χάρτου λαζαρόνους, γνωστοὺς ὄνηλάτας, ἢ ρακενδύτους ἐπαίτας. Πλησίον αὐτῆς ἐκάθητο ἡ Ἑλένη, αἱ δὲ ὥραιαι μορφαὶ τῶν δύο τούτων νεανίδων ἀπετέλουν θελκτικώτατον σύμπλεγμα, πρὸς ὃ μετ' ἡδονῆς ἠτένιζεν ὁ Ἀδριανός. Ἡ Ἑλένη, ἥτις τῶρα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἀγγλίδος ἐδείκνυτο τολμηροτέρα, εἶχεν ὑποστῇ μεγάλην ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολήν, καὶ τὸ πνεῦμά της, ὡς ἀπὸ μακροῦ ὕπνου ἀφύπνισθὲν, ἐξέπληττε τὸν Ἀδριανὸν διὰ δυνάμεως καὶ ὕψους, τα ὁποῖα οὐδεὶς πρότερον εἶχε παρατηρήσῃ εἰς αὐτήν.

Ἡ ἀρχὴ τῆς συνδιαλέξεως ἦτο πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ἣν ἐνεποίει ἡ θλιβερὰ κατὰστασις τοῦ ἀσθενοῦς, μέχρις οὗ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάντες ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς εὐθυμότερους. Αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τῆς ζωῆς παρὰ τῷ Ἀδριανῷ ἐσελάγιζον ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἐκλάμπρῳ μαρμαρυγῇ, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ὑπαρξὶς αὕτη ἡ πλήρης πυρὸς καὶ δυνάμεως ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀποσβεσθῇ. Πάντες συνεμερίζοντο τὰς ἐλπίδας του καὶ ἠρύοντο ἐξ αὐτοῦ παρηγορίαν καὶ θάρρος. Ἡ μήτηρ ἠσθάνετο ἐνίοτε